

VENČEK

za

(vezilne darila,

ali

vošilne pesmice o godovih, novim letu
in drugih priložnostih,

z

*nekterimi spominskimi listiki in
grobnimi nadpisi.*

V LJUBLJANI 1854.

V založbi in naprodaj pri **Janezu Glontini,**
bukvarji.

I. Godovnice.

Dragi Oče! *)

Kaj Vam hoče

Danes zvesti

Sin prinesiti

Za vezilo —

U darilo ?

**Druz'ga nimam kot željé,
K' jih navdihne mi sercé,
Ki v nebo za Vas puhté:**

De bi zdravi,

Ne v težavi

Let še dosti

Le v radosti

*) Materi se pa takole spremeni:

Kaj čem dati,

Draga mati!

Za vezilo

Vam v darilo ?

Druz'ga nimam kot želje, i. t. d.

(kakor izgorej.)

Ino v sreči
Vedno veči
Prav veseli
Doživeli
Kdej nad mano
Srečne dni,
Sladke ure
V starosti,
Blagra božjiga deležni;
To vam voši sin hvaležni.

M a t e r i .

(Po zimi.)

Kaj če sin, preblaga mati! *)
Vam za god veseli dati?
Ven'c bi pletel, — rožic ni,
Vsaka se je posušila,
Jo je zima zadušila; —
Vender ena še cveti;

*) Očetu :

Kaj za god, preblagi Oče!
Sinek Vam podati hoče?
Ven'c bi pletel i. t. d. (kakor zgorej.)

Še cveti in bo cvetela,
 Vekomaj bo zelenela
 Lepši vedno dan na dan;
 Ta mi v sercu je pognala,
 Je: „Ljubezin in Zahvala,“
 K' sim jo večno Vam dolžan.

To Vam dam tedej v vezilo,
 Zraven združim pa vošilo:
 De bi zdravi žive dni
 Srečne imen'vat' se smeli,
 In nad mano doživeli,
 Sladke ure v starosti.

To na zemlji. In ko jenja
 Kratek ték tega življenja,
 Naj odpre se Vam nebó;
 In nebeški Serafini
 Naj prot večni domovini
 V sveti raj Vas spremijo!

Ravno ta, okrajšana!

(Za vsak letni čas.)

Dno rož'co, blaga mati!
Vam v vezilo hočem dati,
K' cvéte lepši dan na dan,
Ta mi v sercu je pognala i. t. d.

(kot zgorej.)

Ali tudi:

Nič seer nimam, draga mati!
Vam za god veseli dati,
Naj Vam torej le sercé
Danes čisto razodéne
Žélje svoje preiskréne,
K' noč in dan za Vas goré:

De bi dolgo, de bi zdravi,
Ne v nadlogi, ne v težavi
Uživali sladke dni,
Vedno jasni in veseli
In nad mano doživeli
Srečne ure v starosti.

To na zemlji. In ko jenja i. t. d.

(kakor zgorej.)

(O poletnim času.)

Prišlo je poletje milo,
 Blizo je že kresov dan,
 Cvétik zalih neštevílo
 Se rudi čez hrib in plan,

To de milo krasno cvetje
 Naglo je prenáгло preč;
 Rožnik mine in poletje,
 In evetličie — ni jih več.

Troje rožic vender klije,
 Ki ne vzame jih vihar;
 Kterih zima ne pobije,
 Ki ne vsahnejo nikdar.

Scer samotne so in skrite,
 Polje, vert jih ne pozna,
 Večnimu pa so očite,
 De cvétijo mi s serca.

Perva evetka zanimiva,
 Spoštovanje kliče se,
 Druga pa ljubezin živa,
 In zahvala tretja je.

Te cvetlice v venc povite,
 Mati mila, ljubljena!

De v vezilo, dovolite,
 Dans Vam hčerka jih poda *).

Mala reč je; vender vroče
 Plam ljubezni ven gori,
 K' vedno kliče: „večni Oče
 Naj Vas dolgo še živi!“

Očetu ali dobrotniku.

(O jesenskim času.)

Minilo srečno je poletje,
 In prišel je jesenski čas,
 Osulo se je lepo cvetje,
 Le malo rož je več pri nas.

In huda zima pride kmalo,
 Noben'ga cvetja ne bo več;
 Nič rožic nam ne bo ostalo,
 Lepota vertov vsa bo preč.

*) Sin pa takole:

Te cvetlice v venc povite
 Kot ljubezni živ spomin,
 De v vezilo, dovolite,
 Vam jih da hvaležni sin.

Al' ena rož'ca vender rase,
Od zime vbiti se ne da,
Cveteča bo vse večne čase,
Noben vihar je ne konča.

In ta cvetlica večno zala
Je zrast'la meni iz serca;
Ljubezin serčna in zahvala
Se imenuje rož'ca ta.

Le to Vam oče (striček i. t. d.) ljubeznjivi!
Podám za Vaš veseli god,
In kličem: „Dolgo let vas živi
Nebeški Oče in Gospod!“

(Po zimi.)

▲koravno cvétja nima
Ne planjava, ne poljé,
In če tudi huda zima
Vzela mile rožce je:
Ena vender je cveteča!
Za vezilo Vam jo dam
Ta „ljubezin je goreča.“
Je nar boljši, kar imam.

Sin očetu iz ptujiga kraja.

Presrečni časi so minili,
K' o Vašim godu, oče mili!
Doma sim v družbi Vaši bil,
Se tega dneva veselil.

In če osoda tud' nemila
Od Vas me dalječ je ločila,
Bom tega dné pozabil mar?
Oh, ljubi oče! nak! nikdar!

Če tudi kraj zdaj loči nas,
Smo v duhu skupej vsaki čas,
Ljubezni véz, ki vse preseže,
Nas večne čase skupej veže.

In kol'kor delj smo ločeni,
Tolk' bolj sercè za Vas gori
In kliče: „Oče ljubeznivi!
Še dolgo Vas Bog večni živi!“

Pozdravljeno mi jutro sveto!
Ko god vesel je praznovan.
O de ponovil mnogo leto
Bi se nam pač ta lepi dan,
Ki ven'c ljubezni, spoštovanja
Me plesti, Oče, Vam priganja!

Kar serce čuti zgovoriti
 Z besedo s'cer mogoče ni;
 Pa jezik kar ne zna storiti,
 Občutljnej naj nadomesti
 In zdih ljubezni živovroče:
 „Bog živi Vas, premili Oče!“ —

Materi.

Mi treba dosti besedi,
 Kjer serce sercu govori,
 Ljubezin živa in goreča
 Je mirna, tiha in molčeča. —
 Al' dans ne morem pa molčati,
 Veseli god Vaš, blaga mati!
 Mi s cel'ga serca vzdigne glas:
 „Bog Oče večni živi Vas!“

Hči materi.

Kako ljubezin, mati mila
 Vam bode hčerka povernila? —
 Tegá ne morem in ne znam;
 To le zamore Večni sam.
 Al' vender Vas razveseljvati

In Vašo voljo spolnovati,
 Nikdar ne razžaliti Vas,
 Hvaležna biti vsaki čas;
 So moj'ga serca želje vroče,
 K' jih Vaša hči spolniti hoče.

Očetu.

Naj danas Vam preblagi oče!
 Hvaležni sin vošiti hoče? —

Sercé gori mi vse za Vas,
 In žene z globočine glas:

„O kralj nebeški večne slave,
 Ozri se milostno z višave!

Molitev mojo dans poglej,
 In moje serčne zdihe štej!

Osreči miliga očeta!

In živi jih še mnoge leta,
 Jim daj vesele, zdrave dni,
 Obvari jih nevarnosti!

Tvoj sveti blagoslov jim bodi,
 Po srečni poti naj jih vodi.

V življenje večno angelj Tvoj,
 Kjer večni mir je in pokoj.

Sim sicer še majh'no dete,

Vender pa ljubezni svete

Mi sercé do Vas gori.

De bi zdravi in veseli

Dolgo, mama, še živeli

To Vam mali sin želi.

V god matere.

Čerkev dans slavo Marii prepeva,

Pesmi veselja prot nebu doné,

Petje po zemlje okrajnah odmeva,

Svojo kraljico narodi časté.

Moj'ga tud serca so spolnjene želje;

Name pogledal je Stvarnik višin,

Dvojno u sercu občutim veselje,

K' matere dvojne obhajam spomin.

Mati duhovna je Solnce rodila,

K' vernikam sveti čez zemlje meje,

Vrata nam večne je spet odklenila,

Mlajšim Adama odperte stojé.

Kdo pa men' kazal je pot u življenje?

Kdo mi obudil neskončne želje?

Mama Vi dali ste mi podučenje,

Večne resnice vcepili v sercé.

Hrano telesno ste meni dajali,
 V Vašim sem varstvu k spoznanju peršel,
 Vi me po zemlje stezicah spremljali,
 V brezen pogina de nisem zašel.

Hvala, ljubezen so moje darila,
 Mama Vam dans jih zaupno podám,
 Zraven še mnoge prijazne vošila,
 K' v sercu otroškim jih vedno imam:

V miru po zemlje dolini hodite,
 Dolgo naj spremlja me Vaše okó,
 V uri ločenja v Gospodu zaspíte,
 Venec življenja Vaš delež naj bó!

V god matere.

Batolska cerkev dans praznuje
 Nebes kraljice dan častit',
 Otrokam svojim zapovduje
 Za gnade mnoge jo prosit'.

Tud jez se dans priporočiti
 Marii hočem prav zvestó,
 De hotla ona bi prositi
 Za mamo mojo tak blagó:

V preljubim miru Vam živeti
 Previdnost božja daj na svet',
 Naj sreče luč povsod Vam sveti
 Na pot' življenja dolgo let.

Gospodov angelj naj Vas vodi
 Življenja celi dolgi čas,
 Povsod tovarš Vam angelj bodi,
 In brani vse nesreče Vas.

Ko konc življenja Vaš'ga pride,
 Ko časno Vam minulo bo,
 Ko senca smerti Vas obide,
 Naj angelj spremlja Vas v nebo!

V god očeta.

Šjubezen

Zahvalo

Edino

Vezilo,

Ki v sercu otročjim ga vedno imám,
 Vam oče premili! v spominek podám:

Po zemlje

Stezicah

Veseli

Hodite,

Naj ure
Pod solncam
Vam mirno
Teko ;
Na večer življenja se v Bogu ločite,
Naj angelj Gospoda,
Vas pelje v nebó !
U križa napisu je moje vošilo,
Pernesem ga Oče ! Vam danes v spomin,
Podobico križa, nar lepši darilo,
K' zamore ga dati hvaležen Vam sin !

V god očeta.

Zimsko nam solnce naravo ogréva,
Cvetje spomladnje u zemlji še spi,
Ptičic kardelo u zraku ne peva,
Duh se življenja le slabo glasi.

V logu duhovnim pa vigred ne zgine,
V večni krasoti ji rožce cveté,
Njihna lepota na veke ne mine,
Vrednosti svoje nikdar ne zgube :
Perva ljubezen se nam imenuje,
Večni otrokam per rojstvu jo dá,
Bogljivost, vdanost nam On zapovduje,
K' pridemo enkrat k spoznanju duhá.

V znamenje zahvale jih oče! vzamite,
 Polen veselja jih Vam podelim,
 Venec duhoven prijazno sprejmite
 V rojstniga dneva veseli spomin.

Dolgo ohrani Vas! Oče stvarjenja,
 Vaše popotvanje srečno naj bo,
 Kader razpade Vam čolnič življenja,
 Zmage naj krona Vam kinčá glavó!

Družba očetu ali učeniku.

(O pomladanskim času.)

Le veseli, bratje zbrani,
 Dan vesel se nam oznani,
 Naj doni radosti glas! —
 Cvetke njezne vkup nosimo,
 Slavne hvale vence vimo, —
 Dans vesel je god za nas!

Rožce pomladanske zale
 So sicer že zdaj pognale,
 Pa njih cvet se usuši;
 Mali veter naj popiha,
 Jim glavice že zaviha,
 Več po njih sledu ga ni.

Lepši pa cvetlice zale
 Oče blagi! so poguale
 Iz hvalezniga sercá;
 Cvet ljubezni so goreče,
 Večno mlade in cveteče
 Kterih zima ne konča.
 Te mi v venec dans povimo,
 Ga Očetu poklonimo!
 Ostopimo Jih okrog;
 Ter zavpimo skupej zbrani:
 „Dolgo let nam še ohrani
 Miliga Očeta Bog!“

Sonet.

Takor solnce, kadar vstaja,
 Prelepó zemljó obsije,
 Žar čez hrib in plan razlije
 In z gorkoto vse napaja:

Tak' naj sreča Te navdaja,
 Ti radosti vence vije,
 Dokler zadnja ura bije,
 In Te spréjme hiša raja.

Dolgo (brate) ljubeznjivi!
 Dolgo Te še Večni živi!
 To je, kar Ti brat želi.

Kratko je sicer vošilo,
 Al' v nebesa bo donilo
 Ker iz srca mi gori.

Materi.

Eot solnce pomladnje, ki zemljo ogreje,
 Z gorkoto prijazno naravo navdá,
 De mlada cvetlica iz tal se prismeje,
 De duh pomladanski iz rožic dihljá:
 Tak meni veselje dans serce navdaja,
 Ker god se veseli Vaš, mati, obhaja.

Podati ne morem Vam scer za vezilo
 Nič družiga, kakor otroške željé,
 Ljubezni, hvaležnosti serčno vošilo; —
 Pa saj je nar boljši, saj s srca mi gre.
 Zatorej Vam vošim, de zdravi, veseli,
 Bi dolgo in dolgo še srečni živelj.

Eot bistri studencik se vije po trati,
 Med rožcami tiho, priljudno šumljá,
 Tak Vaše življenje, preljubljená mati!
 Naj vedno po zalih se rožcah peljá;
 Naj sreča prijazna povsod Vas navdaja,
 In rosa radosti Vas vedno napaja.

Še dolgo rumeno naj solnce Vam sije,
In kadar odmeril bo Večni Vam čas,
De solnce za hrib se Vam v zadnje zakrije;
Dopelje nebeški naj angelčik Vas
V deželo radosti, kjer néha se reva,
V deželo, kjer večna se slava prepeva!

Hčerka očetu.

(Iz „Vedeža.“)

Naj za dar bi hčerka mala
Dragimu očetu dala,

Za veseli goda dan?

Venec snoči sim mu spléla,

Na glavó ga bom mu dela, —

Z lepих rožic je nabran.

Perva rož'ca je hvaleča;

Druga srečo mu želeča;

Tretja pridnost obetuje,

Šterta dalji dar vdinjuje:

Serce venec zakoni,

Ljubav ž njega plameni.

Materi ali učenci.

Približal se je lepi dan,
De god vesel je praznovan,
Ki vabi me, preblaga mati!
Za vse Vam serčno hvalo dati.

Besed saj dosti treba ni,
Ko sèrce sercu govori,
Dovolj, de kar je v njemu skrito,
Je večnimu Bogu očito.

Le Njemu znane so želje,
Ki k Njemu gor' za Vas puhté:
De Vas ohrani let še dosti
U zdravji, sreči in radosti!

Staršem.

Če bili bi hribovi zlati
Mi v lasti, al' svetovi cèli,
Vse to bi hotel dans Vam dati
V vezilo za Vaš god veseli.

Ker sim pa malo dete revno,
Premorem ne nobene stvári,
Boga prositi čem pohlevno,
De vas obilno blagodari;

De dolgo Vam živeti srečno,
 Vživati ure da vesele;
 Po smerti pa v življenje večno,
 V nebeško hišo Vas popelje.

Lepe rožce so cveteče
 Bele, pisane, rudeče,
 K' jih polje in vert imá,
 Rajski duh iz njih dihla.

Lepši pa ko vse cvetlice,
 Limbar, nageljni, plavice,
 Bolj cvetè lepo vsak čas
 Čista ljubav mi do Vas,

S te cvetlice nezvenljive,
 Večno mlade, večno žive,
 Venec Vam poda v spomin,
 Za vezilo vdani sin. *)

*) ali pa:
 Venec dans Vam naredi
 Za vezilo mala hči.

Otrok očetu iz ptujiga kraja.

Prišla je spet pomlad vesela
In (Sušca devetnajsti) dan,
Oznani dans mi zarja bela :
„Vaš god je, Oče ! praznovan !“

Radost mi vselej je rodilo
To jutro nekdam še domá,
Z besedo sim otroško milo,
Za srečo prosil Vam Boga.

Zdaj ločil sim se scer na ptuje,
Povsod je vender Bog pri nas,
Nad Vami kot nad mano čuje,
Molitve moje sliši glas :

„Stoterokrat oblagodari
Mi starše ljubljene, o Bog !
Ohrani srečne in obvari
Jih reve, križev in nadlog !“

Naj dolgo zdravi in veseli
Uživajo prijazne dni,
Enkrat pa v večnosti dodeli
Plačilo jim med angeljci !“

Nobeno solnce nam ne mine,
De zjutrej, zvéčer, vsaki čas,

Iz cel'ga sèrca globočine
Tako ne molil bi za Vas.

In večni gor, Gospod nar viši,
K' ljubiti starše zapovè,
Gotovo mojo prošnjo sliši,
Gotovo vidi mi v sèrcé. —

Oddaljen otrok materi.

Vsaj dans doma bi hotel biti,
Z besedo lastno Vam vošiti,
Kar moje Vam želi sèrcé! —
Oh, de bi pač, preljuba mati!
Zamogel danes pokazati
Ljubezni svoje Vam solzé! —

Saj družiga za Vas storiti
Ne morem zdaj, kot le moliti,
Prositi v solzah Večniga,
De blagodari Vas bogato,
Enkrat pa v večno hišo zlato,
V nebeški raj Vas pripeljá.

To vse je, kar Vam, blaga mati!
Za god iz ptujiga poslati
Zamore malo detice.

Sprejmite te solzice mile,
K' so v pismo se mi potočile, —
Ljubezin jih rodila je.

Dobrotniku.

Dobrot sošteti ni mogoče,
Ki ste mi jih storili Vi, —
Z besedo eno: drugi oče
Ste bili mi vse žive dni.

Naj torej Vam to jutro sveto,
K' Vaš god vesel je praznovan,
Zahvalo dam za vse prejeto,
Saj sim jo večno Vam dolžan!

To vse je, kar Vam poverniti
Zamoreem za dobrote zdaj,
Zahvalo dati in moliti,
De večni Bog Vam plača naj!

Ozri se Oče iz višave!
Tako bom molil vsaki čas,
V veselji vedno srečne, zdrave,
Še dolgo, dolgo živi Vas! —

Dobrotniku.

Kako bi danes dete malo
 Se z Vami pač ne radovalo,
 K' obhaja se tak lepi god,
 Ter me opomni vsih dobrot,
 Ki mi jih roka Vaša mila
 Vse moje leta je delila!

Vošila o godovih razne
 So sploh besede same prazne;
 Le to, kar pride iz sercá,
 Gre nad oblake do Boga;
 Zato Vam nočem nič vošiti,
 Temuč iz serca le moliti:

De mili Bog iz roke večne
 Vam dni vesele da in srečne,
 De dolgo let ohrani Vas
 In blagodari vsaki čas;
 Dobrot do mene de vsaktero
 Poverne, plača Vam stotero!

Učeniku.

Prišla (pomlad) je v (drugo) spet
 In kmalo bo že (troje) let,
 Od kar me božja roka mila
 Je Vaši skerbi izročila.

Kolk' lepih od takrát reči,
 Kolk' zlatih ste naukov mi,
 V besedi sladki rahlomili,
 U mlado sèrce zasadili!

Naj torej smem ta lepi dan,
 K' Vaš god vesel je praznovan,
 Gospod predragi in častiti!
 Se Vam priserčno zahvaliti.

Besed saj dosti treba ni,
 Kjer sèrce sercu govori,
 Dovolj de serčne želje vroče
 Pozna in vidi večni Oče.

On sliši tih molitve glas,
 Ko kličem, molim vsaki čas:
 De naj ohrani let še dosti,
 U blagor mile Vas mladosti! —

Scer bliža se nemili čas,
 De ločim kmalo se od Vas;
 Ljubezin pa bo še ostala,
 Me z Vami vedno bo vezela.

Zatorej tud če ločim se,
 Ste Vi povsod pri meni še —
 Al vsaj nauki Vaši mili,
 Ki bodo vedno me vodili.

Porečem torej pozne dni,
Ko trud še Vaš mi sad rodi:
To so nauki učenika,
Zahvala bodi Jim velika! —

Nekdanjimu učeniku.

Vi prvi ste b'li mi prijatelj premili,
K' ste perve nauke v sercé mi vsadili;
Začetnik zatorej nar prvi tud Vi
Ste morde vse sreče prihodnjih mi dni.

Ne morem sicer, učenik prečastiti!
Vam Vašiga truda nikol' poverniti,
Moliti pa hočem priserčno vsak čas,
De Večni poplača stoterokrat Vas! —

Komur koli

(o kateri koli priložnosti)

Zdrave srečne Vas ohrani
Večni Oče in Gospod!
Vsih naj Vas nadlog obrani,
In naj spremlja Vas povsod!
To otrok Vam voši vdani
Dans za Vaš veselí god.

Žegen svoj Vam Bog dodeli,
Vam radost in zdravje daj,
De bi srečni in veseli,
Blagodárjeni vselej,
Dolgo, dolgo let živeli,
In enkrat šli v sveti raj!

Naj Vam Bog stotero pláča
Kar stor'te mi dobriga!
Naj vse húdo preč odvráča,
In Vam dolgo srečo da!
Naj Vam ure da veséle,
Zdrave in pokojne dni!
In enkrat naj Vas popelje
V hišo večne milosti!

Besedo dans mi ni mogoče
Razkriti svoje Vam željé,
Dovolj je pa, de večni Oče
V otroško vidi mi sercé.

On vidi, sliši zdihe vroče,
 Ki mi s srcá v nebo puhté:
 De naj Vam Bog stoji na strani
 Vas dolgo srečne še ohrani! —

Če terjati kdo po pravici
 Ljubezin in zahvalo smé,
 Z med vsih ste prvi Vi v resnici,
 Ki Vam ljubezin, hvala gré;
 Zatorej Vam jo tud darujem,
 Posebno dans v ta lepi god,
 Ter s celiga serca zdihujem,
 De blagodari Vas Gospod! —

Kol'kor zvezdic je neba
 Kol'kor peska krog morjá,
 Kol'kor kaplic vóde je,
 Kol'kor žarkov v solncu sije;
 Tolkokrat nad Vas naj zlije
 Blagoslov nebeški se!! —

Prijatlu.

Tebi vošim tristo sreč!
 Tristo blagrov, in še več!
 Vedno zdravje in veselje!

In ko pride enkrat smert,
 Naj Ti bo svet raj odpert,
 Naj Te angelj vanj popelje! —

Če bo kdej Tvoja sreča taka,
 Kot Ti prijatel Tvoj želi,
 Gotovo b'la ji ni enaka
 Nobena še, kar svet stoji!

Vse nar lepši, vse nar bolji!
 Vse vesélo, vse po volji!
 To Ti voši, dragi moj!
 Vedno zvesti (Tinče) Tvoj.

Kratko po stari navadi je bilo,
 Kratko tud danes je moje vošilo,
 Vošim Ti, dragi! poslušaj me le:
 Vošim iz serca prav dobro Ti vse!

1. To stara med nama navada je bila,
De sva o godovih si srečo vošila
Že nekdej ko skupej otroka sva b'la,
Naj torej ta šéga še vedno velja!
2. Glej v mojim imenu Te listik obiše,
Poslušaj kaj zvesti prijatel Ti piše:
„Veselje Ti srečo in zdravje Bog daj,
Prav dolgo življenje, enkrat pa svet raj!“

1. Ljubila sva se dečka mala,
Zmir skup sva bila, vkup igrala;
Zdaj sva sicer ločila se,
Pa najne sërca vkup so še.
2. Cimu zatorej besed'vati,
Vošila dolge Ti pisati?
Sercé samó naj govori,
Saj veš, de dobro Ti želi.

Dobro jutro, jutro sveto!
Dobro jutro, lepi dan!

O de bil bi mnogo leto
Še med nami praznovan! —
Vinca dosti, kupe zlate,
Zdravje ter sto družih sreč!
Jeli, to bi bilo zate? —
To Ti vošim, in še več.

He, Bog Te živi, socie bone!
So leb' denn stets in Glück und Wonne!
Alegro! lustig! hopsasa!
He! Bog Te živi že veljá! —

Pri vezvanji prijatla.

(Zdravica.)

Sam. He pimo ga, le pimo!
Le pimo! že velja
Pa nánj ne pozabimo,
Ki nam za slávo da,

Vsi. Vsi kupice nalimo,
Vsi skozi krog in krog,
Na Njega zdravje pimo!
(Jovana) živi Bog!

Sam. Bog, dolgo let ohrani O
 (Jovana) našiga!
 De dostikrat še zbrani,
 Bi skup vezvali ga!

Vsi. Vsi kupice vzemimo
 In terčimo okrog,
 Na zdravje Mu napimo:
 (Jovana) živi Bog!

Sam. Naj hvala, čast Mu bode,
 Ker je povabil nas,
 De Mu sušimo sode,
 De nam je kratek čas.

Vsi. Vsi kupice zvernimo!
 Poteče naj do dna!
 „Bog živi Ga!“ zavpimo,
 Bog živi! že velja!

Sam. Pomózi Bog Ti, brate!
 Zdaj Te obrali smo;
 Zato vsi vneti zate
 Veseli kličemo:

Vsi. Oj, živi, živi, živi!
 O živi do nebá!
 Oj živi, živi, živi!
 Oj živi! že velja!!

II. Vošila za novo leto.

1.

Če ravno vert več cvetja nima,
 Če se je tud osulo vse,
 Če ravno rjove silna zima,
 Cvetè cvetlica neka še,
 Ki mrazu se ne da vmoriti;
 K' je nič ne more zadušiti.

Letá mi v sercu je pognala,
 Živi mi v sercu noč in dan,
 In je: Ljubezin in zahvala,
 Ki sim jo vedno Vam dolžan;
 To v venec hočem dans poviti
 In Vam, Gospod, ga pokloniti. —

Začelo se je novo leto,
 Ki vabi opominja me,
 Za dobro vse od vas prejeto
 Pohlevno zahvaliti se,
 Posebno kar je v lani mila
 Dobrota Vaša mi storila.

Ker leto Vam je ponovilo
 Že (tri in štiridesetkrat) se,
 Z zahvalo sklenem tud vošilo,

De bi se dostikrat Vam še,
De dolgo, dolgo še veseli
In srečni, zdravi bi živeli.

„Bog živi Vas še mnoge leta!
Tako bom molil vsaki dan,
In v svoji milosti očeta
Mi dolgo srečniga ohran'! —
De oče ste mi ljubeznjivi!
Zatorej kličem : „Bog Vas živi!“

2.

Spet veselo
Se začelo
Nam je sveto
Novo leto;
O de bi Vam ponovilo
Let veliko se število!
To je moje dans vošilo:
De bi zdravi,
Ne v težavi,
Ne v britkosti,
Le v radosti,
V pravi sreči
Vedno večji,
Prav veseli

Doživeli
 Dosti smeha,
 Pa brez greha!
 V blagostanji
 V blagim djanji
 Naj Vas večni Bog ohrani!
 To Vam voši sin udani:

3.

Novo leto naj veselje
 Vedno novo Vam rodi,
 To so Vaš'ga sinka želje,
 Kterih mi sercé gori. —
 „Ljubo mamó in očeta
 Moja draga obedva
 Živi Bog še mnoge leta!
 To Te prosim iz serca

4.

Léto pride, léto zgine,
 Svét in vse se premeni;
 Le ljubezin ta ne mine,
 K' mi s sercá za Vas gori.

To, moj oče, moja mati!
 Zlasti prvi leta dan,
 Vam iz sêrca darovati
 Je hvaležni sin dolžan.

Ni dobrot mogoče šteti,
 K' jih prejemal vsaki čas,
 In posebno v lanskim leti,
 De Blagi starši, sim od Vas!

Kak' Vam hoče poverniti
 Deček reven in ubog? —
 Vedno čem za Vas moliti,
 De poplača vse Vam Bog! —

5.

Dno leto utonilo
 Spet je v mórje večnosti,
 K' je do zadnje ure bilo
 Priča božje milosti.

Dans začnemo z Bogam novo;
 O sêrcé povzdigni se!
 Hvali usmiljenje Njegovo
 Za dari prejete vse!

Zlasti čast naj bo Ti večna,
 K' dal si starše mi, o Bog
 Srota bi brez njih nesrečna,
 Revčik bil brez njih bi vbog.

Oh, ohrani mnoge leta,
 Moje zdaj na zemlji vse:
 Mojo mamó in očeta, —
 Moje starše ljubljene.

Zdrave v sreči in veselji
 Živi, o Gospod, jih zdaj,
 Enkrat pa jih tje popélji
 V večno hišo, — v sveti raj

6.

(Prav majhno dete.)

Predragi štarsí! dete malo
 Priserčno danes Vam zahvalo
 Za vse prejeto dobro da,
 In moli, prosi iz sercá:
 „De Bog Vas blagodari večni
 De bote vedno prav prav srečni!“

7.

Dete staršem.

Vas je meni Bog odločil,
 Vaši skérbi me izročil,
 Vse kar sim in kar imam,
 Vse od Vas je, rad spoznam.

Scer ne morem poverniti
 Vam nikoli, pa moliti
 Hočem v sercu vsaki čas,
 De naj Bog poplača Vas.

Zlasti prvo jutro leta
 Je dolžnost otroška sveta,
 De Očeta večniga
 Prosim s celiga sercá:

Glej z očmi dobrote svoje
 Večni Oče! starše moje,
 Jim veselje, zdravje daj,
 Žegen Tvoj jih spremlja naj!

Vsake jih nesreče brani,
 Tvoj jim angelj stoj na strani,
 In enkrat, ko pride smert,
 Naj jim bo svet raj odpert

Oh, ozri se nanje doli
Glej, njih dete zanje moli,
Vsliši, vsliši ga, Gospod!
Bodi ž njimi Ti povsod

S.

Oh, otrok jest trikrat srečni,
Ljube starše de imám!
Bodi Bog zahvaljen večni,
Čast zato Ti s serca dam
Sreča to je prva zame! —
Kolk' otrok nesrečnih je,
So brez ateja, brez mame,
Zapušene srotice!

Torej hočem še moliti,
De mi Vas ohrani Bog,
Ljubi starši! in prositi,
De naj varje Vas nadlog
Zlasti dans, na novo leto,
Ga prositi čem s serčá,
De Vam svojo milost sveto,
De Vam svoj svet žegen da,

9.

Hitro léta nam tečejo,
 Časa tek vse premeni,
 Pridejo, živé, umrejo
 S časam zemlje vse stvari.

Ena reč le ni minljiva,
 Vsih preseže časov ték;
 Večno mlada večno živa
 Bo cvetela z veka v vek.

Bog se sam nad njo raduje
 Jo rodilo je sercé; — —
 In to dans Vam sin daruje:
 Ji ljubezin je ime.

10.

Poverniti, starši mili!
 Vsih dobrot Vam nisim vstani,
 Ki ste mi jih kdej storili,
 In pa še posebno vlani.
 Torej molim vsaki čas,
 De v nebó se zléga glas:
 „Večni Bog Vas blagodari,
 Zdrave, srečne Vas obvari!“

11.

(Prav majhno detice.)

Čujte dans kaj dete vneto
Vam darí za novo leto
Malo scer je besedi,
Pa sercé jih govori:
„Vedno hočem Vas ljubiti,
Vedno Vam pokorin biti,
In prositi čem Boga,
De Vam dolgo srečo da!“

12.

Prijatlu.

Vošim Ti radost pomladno
In po leti senco hladno,
Kar Ti je v jeseni všeč,
In po zimi gôrko peč!

13.

Bog Te živi, dragi brate!
Vse kar kol' bi bilo zate,
Naj Ti Bog obilno da!
Vse Ti vošim iz sercé. —

14.

Tabakajcu.

Vošim Ti danes, kar nar bolj Ti drago,
Vošim tabaka Ti polno baságo! —

15.

Komurkoli.

Novo leto naj čez mero
Prave sreče Ti rodi!
In tako naj mnogotero
Se Ti leto ponovi!

III. Spominski listi.

Ak temna postaja življenja stezica,
 De pota po morji nevarnim ne znaš,
 Migljá ti nasproti presvitla danica,
 Po blišu prijetnim jo lahko spoznáš!
 Prečudno oživlja nje čista svitloba,
 Po poti viharni te varno peljá,
 Ta spremlja popotne do temniga groba. —
 Prijaznost je dar nevmerjoč'ga duhá.

Terpljenje da osoda nam v življenje,
 Za hudo uro solnčni dan sledí.
 Vojskvanje naše, trud in hrepenenje
 Na dan ločenja večno nam mini!
 Zato prijatel dragi voljno nòsi
 Težave, k' roka božja jih dajè,
 Saj kmalo ti po kratki zemlje noči
 Krilatec dom zveličanih odpré.

Ak tarejo tukaj te mnoge težave,
 Če misli obupa duhá ti kalé,
 Zaupno ozri se na neba višave,
 Gospod ti napolnil bo z upam sercé!

Rožca ena zemeljske doline
 Nam terplenja ure osladi,
 Nje lepota vekomej ne mine,
 Vetru, zimi ona vbran stoji;
 Ako svet razpade v razvaline,
 Slavne ljudstva zajdejo v pogin,
 Nas Prijaznost sprem' nad zemlje tmine—
 V grobu clo ne neha nje spomin.

*

Pota nevarne v zavetje deržijo,
 K' iše pod solncam ga zemeljski sin,
 Jasni se dnevi z viharji verstijo,
 Kterih ostane nam sami spomin.

*

Cudno zares je človeško življenje,
 V upu in strahu naš čolnič jadrá,
 Morju enak' je duhá hrepenenje,
 Meje nobene duh naš ne pozná.

V logu duhovnim nar lepši rastline
 Prava Prijaznost je sladko imé,
 Njena lepota na veke ne mine,
 Duh se nje vzdig'je nad zemlje mejé.

O vigrédi zemlja zbudi se iz spanja,
 Cvetlice iz krila zelen'ga molé,
 Usaka veselo unovič poganja,
 O juterni zori prot solncu duhté.
 Le ena, ko zvene, za vselej pogine,
 Nič več ne ož'vi je prijazna spomlad,
 Nam njena lepota na vekomej mine,
 Na mestu se njenim vzdiguje osát:
 Pa ona ne rase po zemlje planjavah,
 V zavetji duhovnim le ona cveti.
 Njen' duh se razširja po svetih višavah—
 Nedolžnost se ona na zemlji glasi.

*

Ko solnce
 Nam zadnič
 Od zemlje
 Zahaja,
 Ko mračen postane ves zemlje že krog,
 Nam zarja
 Zivljenja
 Na nebu
 Ustaja,
 Ki reši
 Človeka

Posvetnih
Nadlog;

Je znamenje Kraljevo, življenja drevó,
Ki 'z groba nam kaže le gori v nebó.

Veselje se zlega po celi naravi,
Ki novo rojena spomlad' oživi,
Zamišljen mladeneč na lepi planjavi
Per viru studenca u senci sedi:
Pernese mu Flora dve krasne cvetlici,
Imena sta njuna Prijaznost, Spomin,
Vesolne prirode ste one kraljici,
Per njih se raduje pozemljski sin.

Ko truden
Popotnik
Po dolgim
Ločenji,

Po mnogih težavah, po mnogim terplenji
V rojstno dolineo, domú dohiti,

Prijatla
Ne najde
Ne znanih
Ljudí;
Mu Križa

Podoba
 Na grobu
 Zasije,
 Nekdajnih prijatlov
 Ēdini Spomin ;

Pod solncam ne najde on več domačije,
 Per Križu ostane Adamovi sin.

Marjetica zala podoba je mila
 Prijaznosti prave, ki večno živi,
 Če delež že naš je samotna gomila,
 Na grobu zelenim v spominek cveti.
 Enako cvetlici spomladnji poganja
 Drevesce življenja, prelepo cveti,
 Od sreče prihodnje mladenču se sanja,
 Med upam mu čolnič po morji leti ;
 Pa vigredi sanja na enkrat mu mine,
 Vročina pod solncam ga 'z spanja zbudi,
 Telesa ga tarejo zdaj bolečine,
 In skerb za prihodnost mu dneve greni.

Silno kratko trupla je življenje,
 V prvim cvetji tek že dokanča ;
 Duh pa Večen kliče nam vstajenje,
 K' solnca, zvezd neskončno pot ravná.

Krilo zemlje truplo seer pokrije,
Duh pa v nas na zemlji ni domá,
Ud je on nebeške domačije,
V Bogu bitje večno on imá.

Nad eno cvetlico oko se raduje,
Kraljica je ona vsih drugih rastlin,
Nam prava Prijaznost se ta imenuje,
U večne rodove je njeni spomin.

*

Križa
Znamnje
Bramba
Vernim,
Slabim nam serčnost daje,
Kaže pot v zveličanje;

Križa
Zvezda
V sili
Zadnji
Vniči
Hudo
Vojske
Moč,
Križ prežene groba uoč,
V Njemu najde
Vsak pomoč.

Križ drevo je nam življenja,
 Upanje per Njem nam zori,
 Križ nam porok je vstajenja,
 V Njem se zvoljen veseli.

Ljubezen je senci ob zori podobna,
 Ki manjši perhaja pred našmi očmi,
 Prijaznost pa je kakor senca zahodna,
 Ki rase, de solnce življenja vtemni.

Hrast se strese, hrib se gane,
 Svet in vse se spremeni;
 Zvest prijatelj pa ostane
 Tukej — in še v večnosti.

Kdo se pod solncem sme srečniga šteti?
 Reči, de žalostnih dni ne pozná?
 Zvezdica sreče prav redko nam sveti —
 V sercu dovoljnim je ona domá.

Na zemlje okrajni stoji razvalina,
 Zidovja mogočne prot nebu kipé,
 Na skladih prepeva samotna deklina,
 Je večer Spomin nje slavitno imé;

Viharja divjanje in morja šumenje
 Ni v stan' je pregnati, na skali stoji,
 Ta sveti človeku skoz časno življenje,
 U znamenji Križa na grobu bliši.

Samoten popotnik u daljni pušavi,
 Od hoje omamljen, pokoja želi,
 Perpekan od solnca, u mali deljavi
 Nek griček zagleda, na njega hiti.
 Na hribcu cvetlici spomladni cvetite,
 Njun duh oživljenja po logu duhti,
 Spomin in Prijaznost se one glasite,
 Z radostjo napolnite njega oči:
 Uterga obe si, ju vzemši v desnico,
 Nazaj se u temno pušavo podá,
 Se več ne poverne na prejšno gorico,
 Le rožici vedno še spremljate gá.

Nāše življenje u grobu ne mine,
 Bitje duhovno nikdar ne nehá,
 Duh se povzdigne nad zemlje višine,
 Bratje in sestre gor' čakajo ga.
 Zvidenja dan bo tud nama napočil
 V živih deželi, k' ločitve več ni,
 Nihče naj tamkej ne bo več razločil:
 Prava Prijaznost na veke terpi.

Cvetličica modra na gričku rase,
 Nar lepši je ona vsih drugih rastlin,
 Njen zarod prekrasen na večne je čase —
 Glasi se nam ona prijazen spomin.

Vigred naša kmalo mine,
 Kakor sanja se zgubi,
 Cvet mladosti hitro zginé,
 Nikdar več nazaj ga ni.
 Komej dobro se zavemo,
 Že večer hladi obraz : —
 Cujmo vedno, ker ne vemo,
 Kdaj Gospod pokliče nas !

Svetovi neznani, k' tam gori migljajo,
 Z radostjo napolnijo naše oči,
 Zaupanje terdno popotniku dajo,
 De Stvarnik mogočen nad nami živi.

IV. Grobni nadpisi.

Snak vsih prihod je v življenje,
 Pozdrav'mo z jokam zemlje dan,
 Enako nas je vsih ločenje,
 Usih osoda grob strašan.

U senco cipresno vse pota peljajo,
 Vse stezè življenja se tukaj mejé,
 Usi, ki po zemeljskim morji veslajo,
 U logu cispres stanovanje dobé.

Nadloge vse per groba vratih
 Nehájo sinam zemeljskim,
 Tu spijo revni per bogatih
 U hladnim krilu maternim.

O bratje preljubi, ki se veselíte
 U družbi presrečni izvoljenih tam,
 Po časni nam smerti telesa odprite
 Duhovno kraljestvo s prijaznim' rokam'!

*
 Kristjan na zemlji ni domá,
 Je ud kraljestva večniga,
 Popotva gori nad zvezdê,
 Kjer bratje sestre mu živé!

Povzdigni se človek od zemlje v nebosa,
 Ti znamenje Križa le gori veli,
 Kjer čaka življenje po smerti telesa
 Nas v živih deželi, k' ločitve več ni!

*
 Večno noč ne bo terpela,
 Groba spanje večno né,
 Tromba sodna bo zapela,
 Mertvi bodo zbud'li se!

*
 V cipresnim logu mir prebiva,
 Tu šum pozemjski nehá,
 Oči solzica ne zaliva,
 Tu pokoj večen je domá.

*
 Tu počiva dete málo,
 Ki poznalo ni svetá,
 Hitro tek je dokončalo,
 Mati zemlja krije ga.

Od žene rojen kmalo zginé,
Kot cvet usahne, obledi,
Enako rožci čas mu mine,
K' jo sapa zimska posuši.

O solzite se cvetlice,
In pobésite glavice,
K' okolj groba rasete!
Tu počiva mati mila,
Oh! prezgodaj jo zakrila
Srotam černa zemlja je!

Blagi oče tu počiva,
Obžal'van od treh otrok,
Njega duh pa gor prebiva,
Kjer nehá britkost in jók.

Kot drevesca zelenijo
Vnovič spomladanski čas,
Tudi mrtvi se zbudijo
Na posledni sodbe glas.

Cuj popotnik, kaj ti 'z groba
 Tvoj prijatelj govori:
 „Glej moj delež je trohnoba!
 „To boš kmalo tudi ti!

Kmalo nam tud utje
 De na tako prišemo

Mogočen danes, jutri zginе,
 Spomin njegov se v grob zgubi,
 Njegovi konc so bolečine,
 On zopet v prah se spremeni.

Na grobu vidis kranjce mila
 Ki kaže gori na svetla:

Trohljivo je telo vsejano,
 Pa netrohljivo vstalo bo
 Meseno je u zemljo djano,
 Duhovno pa bo 'z groba šlo;
 Ko pride velke sodbe čas,
 Ga zbudil bo trobente glas.

Polical bodi nas v staljanje
 On sam je pot v svetlanje

V družbi tihi mir prebiva,
 Šum posveten tu nehá,
 Mah zelen kosti pokriva —
 Tu popotnik! si domá!

Rablo naj te zemlja krije,
 Spavaj dragi brat sladkó
 Luč nebeška naj ti sije,
 Mir in pokoj naj ti bo!
 Kmalo nam tud ura bije,
 De za tabo pridemo

V kraj veselja in mirú
 V večer pokoj, k Stvarniku!

Popotnik stopi na gomilo,
 Ko žalost ti navdá sercé!

Na grobu vidiš znamnje milo,
 Ki kaže gori na zvezdé:

V deželo živih ti velí,
 Kjer duh človeški še živi!

Gospod, ki 'z nič nam da življenje,
 K' z besedo „bodi“ vstvari vse,
 Poklical bode nas v vstajenje,
 On sam je pot v zveličanje.

KAZALO.

	Stran
I. Godovnice	3
Materi (po zimi)	4
Ravno ta, okrajšana (za vsak letni čas)	6
Ali tudi	6
(poletnim času)	7
Očetu ali dobrotniku (o jesenskim času)	8
Po zimi	9
Sin očetu iz ptujiga kraja	10
Materi	11
Hči materi	11
Očetu	12
V god matere	13
V god matere	14
V god očeta	15
V god očeta	16
Družba očetu ali učeniku (o pomlad. času)	17
Sonet	18
Materi	19
Hčerka očetu	20
Materi ali učenici	21
Staršem	21
Otrok očetu iz ptujiga kraja	23
Oddaljen otrok materi	24
Dobrotniku	25

